

INTERVIUS

Avui hem tingut una conversa amb el nostre compatriota Josep Culla Monrás, nascut el dia 31 de desembre de 1890.

—Com és que us diuen Manresa?

—El cognom Culla no hi ha gaires persones que el portin; procedeix de França; tres germans varen venir a Espanya i un s'establí a Girona, l'altre a València i l'altre a Manresa; passaren els anys i els de Manresa vingueren a raure a Alella; al principi foren els de Manresa i ara sóc el Manresa; m'ho ha llegat la descendència.

—Us agrada la broma?

—Això ja ve de família. El pare d'uns Culla, els de Girona estava malalt de la vista i havia de portar ulleres; amb els anys empitjorà i indicà als seus fills que havia de canviar d'ulleres. Un dels fills va dir als seus germans: el pare no hi veu; efectivament, li va treure un vidre de les ulleres i el pare no s'adonà de res; al dia següent li va treure l'altre i tampoc; aleshores donaren per acabada la broma i digueren al pare que anés a l'oculista, doncs li convenia de debò.

—Quins foren els fundadors del Cor Parroquial?

—El Cor Parroquial és tan vell que no recordo pas quins podien haver estat els seus fundadors. Amb tot va haver-hi una època que tingué un relleu especial; va ésser quan els Maristes estigueren ací. Ells agruparen uns quants nois i els hi ensenyaren primerament una missa pastoral, amb panderetes i timbals, cosa no acostumada ara; els germans Patalús, el xic de Cala Teresona, etc. I eren acompanyats amb l'harmonium pel senyor Salelles; també hi formaven part el pare del Brutau, el Pequenyó (Josep Giralt), el Salvador de Cala Mariona, l'Antoni Carter; els petits actuaven algun dia però només el grans ho feien en les festes grosses. En anar-se'n del poble els Maristes vingué per a assajar-nos un mestre de Vilassar; aprenguérem la missa del Mestre Ribera; portàrem l'harmonium a casa dels Brutau (a la vora de l'actual casa de la senyora Quimeta Solé, Vidua Bragulat); en tot el temps que durà l'assaig de la missa «Hoc est Corpus meum» de Perosi ens beguérem almenys una carga de vi.

—Què éreu molts?

—Bastants; recordo que hi havia en Llimona, en Peret de Can Companyó, l'Eduard de Can Pau Arenas, en Ferran, en Lluís Casals, en Cardona, jo... els nois Brutau.

—Fèieu excursions?

—Cada dos per tres. Una vegada vàrem anar a Núria; per deu pessetes, teníem l'estada i manutenció pagades; hi vàrem ser dos o tres dies; pujàrem a peu des de Ribes. Per vint-i-un duros, una altra vegada vàrem passar tres dies a Mallorca.

—D'on sortien els cèntims?

—Mossèn Lluís, de tant en tant, enviava una carta als senyors que podien donar quelcom, explicant les activitats de la Parròquia, el que es feia i el que es volia fer i també demanava pel Cor Parroquial. A mi, juntament amb altres, em tocava anar a cobrar a Cal Marquès (ja ens coneixia i hi fèiem broma i tot); sempre ens va rebre bé, com corresponia a la seva persona i condició.

D'aquesta manera vàrem poder organitzar una excursió de tres dies a Castelló d'Empúries, passant per Santa Cristina, Tossa, Sant Feliu de Guixols, Palamós, etc. Ara no es podria pas fer això; ni el temps ni els cèntims arribarien a tant; en aquest sentit els temps passats foren millors.

—No recordeu pas cap aventura o anècdota d'alguna excursió?

—No recordo exactament on vàrem anar, penso que era Olot; doncs bé, vàrem preguntar en una pastisseria, tal com s'acostuma fer, quina era la cosa típica de la localitat; ens respongueren que: les coques; doncs poseu-nos-en dotze (no recordo exactament el nombre). En Robert de Can Roberto va fer: ja pagaré jo i així

descanviaré aquest bitllet de 100 pessetes. Pagà, i una vella anava mirant-se el bitllet per tots cantons, del dret i del revés, a contra llum, fins que li vàrem preguntar què passava; oh, va respondre: és que fa pocs dies que me n'endossaren un de fals. Enseueu-me'l, va dir en Robert; se'l mira i li diu: en voleu deu duros?, fet, va respondre la vella. Vàrem marxar; rondàrem tot el dia pel poble i a l'hora de marxar, quan tots anàvem reunint-nos al voltant del cotxe, com un eixam d'abelles al redós del rusc, en Robert diu a en Ll. Casals; m'hauries d'anar a comprar un parell de coques a aquesta botiga del davant; en Casals amatent, pren les 100 pessetes que li dona en Robert compra les coques, paga amb aquelles 100 pessetes, que encara les deuen tenir aquelles dones doncs, segons elles, eren falses.

—Voleu explicar una anècdota del poble?

—Són massa sabudes!, però vaja n'explicaré una. Estàvem al Novenari i predicava, com sempre, un predicador foraster; una nit, mentre predicava, es va posar a ploure. A Can Coll hi havia un mosso una mica atontat que li deien en Joan Negre; cada dia baixava la llet al poble; aquell vespre va anar a Cala Librada i la Rossita li va dir: m'hauries de fer un favor, m'hauries d'anar a l'església a portar aquest paraigües a la mare. Prou!, li va contestar. Entrà en Joan a l'església precisament en el moment que el predicador, explicant el conegut passatge de quan els jueus van a l'hort de Getsemani per fer presoner a Jesús, deia aquelles paraules: "A qui busqueu?" En mig de gran silenci, va sentir-se aleshores la veu d'en Joan Negre que deia: a la Salomé de Cala Librada, que li porto aquest paraigües.

—Adéu-siau, senyor Josep, i moltes gràcies.

CAVAM.

Una de les poses característiques d'en Manresa